Vestitorul numelui lui Iehova

15 Mai 1932

Numărul 10

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Berna | 15 Mai 1932 | No. 10

Stânca

„Nu vă temeţi; şi nu tremuraţi; căci nu ţi-am vestit şi nu ţi-am spus cu de mult lucrul acesta? Voi imi sunteţi martorii Este oare un alt Dumnezeu afară de mine? Nu este altă stâncă, nu cunosc altul" Isaia 44:8.

IEHOVA trebuie să se facă cunoscut deacum incolo creaturilor sale. Timp de mai multe secole numele său a fost pus la o parte, şi numai foarte puţini oameni l-au cunoscut. Chiar şi aceia, care din zilele apostolilor au fost credincioşi faţă de el, mai multă atenţie au dovedit faţă de Isus Cristos, fiul, decât faţa de Iehova, Parintele. Evident Satan, duşmanul a fost acela, care a influenţat intr'o masură oareşcare pe adevaraţii urmaşi ai lui Cristos, ca să le atragă atenţia dela Dumnezeu, intrucât i-a indemnat, ca să se inchine Fiului, neţinând seamă de Iehova. Isus a spus invăţăceilor săi, că aceia care doresc să primească viaţă, trebuie sa cunoască pe Iehova, Parintele şi pe Isus Cristos, Fiul; insă indata dupa zilele apostolilor, oamenii au fost indemnaţi, ca sa nesocoteasca pe Iehova. Inca un pas, şi adversarul a adus pe oameni atât departe, ca sa se inchine şi sa cinstească oameni şi femei nedesăvârşite, cu nesocotirea lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos. Este fapt, că mulţi au folosit numele lui Dumnezeu şia lui Cristos, insă ei au cinstit pe oameni. In aceste zile din urma Iehova s'a descoperit pedeplin fiilor lui unşi depe pamânt, şi acuma este datorinţa lor, ca sa pună mărturie, ca Iehova este Dumnezeu, şi că afară de el nu este altul. Aceştia trebuie sa dea atenţiune Sfintei Scripturi, şi după aceia să-şi folosească cunoştinţa cu inţelepciune, ca să spună altora, că Iehova este Cel prea Inalt, şi că Isus Cristos este cel mai inalt in organizaţia vecinică a lui Iehova.

2 In multe locuri din Biblie se vorbeşte despre o stâncă mare. Cuvântul care in locurile acestea este tradus „stânca" inseamnă un munte stâncos pe ţărmurul mării sau un bloc de stâncă. In opera de creaţiune, marele Creator a adus la iveală munţi, inainte ce massa pământească s'ar fi făcut, şi munţii aceştia erau din blocuri uriaşe de stâncă. Expresiunea munte adeseori se aplică la un lanţ intreg de munţi. Iehova este stâncă cea mare a veciniciei. Muntele de stâncă nu este numai un simbol al lui Iehova, ci este o ilustraţie şi a organizaţiei sale intregi. Pertractarea unor texte doveditoare va servi spre binele explicării acesteia. In cartea cincia a lui Moise stă scris: „Luaţi aminte ceruri şi voi vorbi; ascultă pământule cuvintele gurii mele. Căci voi vesti numele Domnului, daţi slavă Dumnezeului nostru. El este stânca; lucrările lui sunt desăvârşite, căci toate căile lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate. El este drept şi curat." - 5. Moise 32:1, 3, 4.

3 Iehova a spus Izraeliţilor, ca i-a adus la iveală ca pe poporul său, şi că ei l-au parasit, ca să meargă la alţii. „Ai parasit stânca cea care te-a născut, şi ai uitat pe Dumnezeul, care te-a intocmit." (5. Moise 32:18) Aceasta este sprijinită pe maideparte de cuvintele din 1. Sam. 2 versul 2: „Nimeni nu este sfânt ca Domnul [Iehova], nu este alt Dumnezeu decât tine; nu este stâncă aşa ca Dumnezeul nostru."

4 Iehova este izvorul vieţii. Eliberarea din mâna duşmanului va fi pregătită de Iehova. El este locul de scăpare şi cetatea pentru aceia, care se incred cu tot sufletul in el. Dupăce Iehova a scăpat pe David din mâna nelegiuită a lui Saul, care a reprezenta pe Satan şi organizaţia lui blestemată, spiritul lui Dumnezeu a pus pe David, ca să scrie urmatoarele cuvinte: „Te iubesc din inimă Iehova, tăria mea. Domnul este stânca mea, cetăţuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeul meu, stânca mea. In el mă ascunt scutul meu, tăria care mă scapă şi intăritura mea! Eu strig: Lăudat să fie Iehova! şi sunt izbavit de duşmanii mei." (Psalm 18:1-3) David a vorbit atunci in mod profetic despre scutul faţă de duşman şi despre izbăvirea din mâna lui, cum este orânduit aceasta de Iehova pentru poporul sau indecursul zilelor din urmă in care trăim, când Satan face război impotriva acelora, care ţin poruncile lui Dumnezeu, şi cărora le-a fost transmis mărturia lui Isus Cristos. In timpce profetul vorbeşte maideparte despre marele serv al lui Iehova, căruia ii aparţin ca o parte unşii depe pamânt, spune cu privire la vremea când se apropie lupta: „Căci cine este Dumnezeu afară de Iehova, şi cine este o stâncă afară de Dumnezeul nostru? Dumnezeu mă incinge cu putere şi mă povăţueşte pe calea cea dreaptă. El imi face picioarele ca ale cerboaicelor, şi mă aşează pe inălţimile mele. El imi deprinde mânile la luptă, aşa că braţele mele intind arcul de aramă. Trăiască Iehova şi binecuvântată să fie stânca mea! Mărit să fie Dumnezeul mânruirii mele, Dumnezeul, răzbunătorul meu, care imi supune popoarele. Deaceia Iehova, te voi lăuda printre neamuri, voi cânta spre slava numelui tău." — Psalm 18:31-34, 46, 47, 49.

5 Intre cuvintele cele din urmă pe cari le-a scris profetul David, au fost următoarele: „Spiritul lui Iehova vorbeşte prin mine, şi cuvântul lui

este in limba mea. Zise Dumnezeul lui Izrael Stânca lui Izrael vorbi către mine: Cel ce domnește peste oameni cu dreptate, cel ce domnește in frica lui Dumnezeu." (2. Samuil 23 : 2, 3) Vedem, că in toate aceste texte, Iehova este numit stânca cea mare.

"Scriptura arată in zilele aceste din urma Iehova va lumina pe poporul său intr'o măsura mai deplina ca până acuma cu privire la el insuș. Aceasta a facut-o in armonie cu promisiunea sa. In textele urmatoare Iehova se arată ca stânca și cetățuia și ca scut și pavăză, pregătită pentru aceia, care sunt credincioși față de el. „Caci el mă va ocroti in coliba lui in ziua necazului ma va ascunde sub acoperișul cortului lui și mă va inălța pe o stânca." (Psalm 27 : 5) „Iehova, catre tine strig. Stânca mea! Nu rămânea surd la glasul meu, ca nu cumva dacă te vei depărta fără sa-mi răspunzi, sa ajung ca cei ce se pogoara in groapa!" (Psalm 28 : 1) „Caci tu ești stânca mea, Cetățuia mea, și pentru numele tău ma vei povățui și ma vei călăuzi." (31 : 3) „Da, numai in Dumnezeu mi se increde sufletul; dela el imi vine ajutorul. Da, el este stânca mea și Ajutorul meu, Turnul meu de scapare; nicidecum nu ma voi clatina. Da el este stânca și ajutorul meu, Turnul meu de scapare. Pe Dumnezeu se intemeiază ajutorul și slava mea; in Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adapost." Psalm 62 : 1, 2, 6, 7.

"Copiii lui Dumnezeu născuți de femeia sa, care constitue o parte a „servului", trebuie sa vestească in aceste zile din urma dreptatea lui Iehova, prin faptul ca pun marturie despre el. Ei trebuie sa știe ca Iehova este stânca cea mare, și aceast trebuie sa o faca cunoscut altora. „Cei sădiți in casa Domnului inverzesc in curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe sunt plin de suc și verzi, ca sa arate ca Domnul este drept, El stânca mea in care nu este nelegiuire." (Psalm 92 : 13-15) Versul patrusperezecelea din textul amintit pe urma se refera la urmașii copți ai lui Isus Cristos, care sunt plin de viață și putere și reprezinta pe Iehova Dumnezeu cu zel. Unșii sai, care cu credincioșie și statornicie iși implinesc legamântul și serviciul lor, cu incredere vorbesc in cuvintele profetului lui Dumnezeu, despre mântuirea lor din mâna dușmanului de catre stânca cea mare, spunând: „Ei se strâng impotriva vieții celui neprihanit, și osândesc sânge nevinovat. Dar Domnul este turnul meu de scapare, Dumnezeul meu este stânca mea de adăpost. El va face sa cada asupra lor nelegiuirea, El ii va nimici prin rautatea lor; Domnul, Dumnezeul nostru ii va nimici." (Psalm 94 : 21-23) Credincioșii lauda stânca lor și as fel cânta: „Veniți sa cântam cu veselie Domnului și sa strigăm cu bucurie catre Stânca mântuirii noastre." Psalm 95 : 1.

"Faptul, ca in zilele noastre Iehova a atras atenția unșilor sau asupra faptului, ca el este stânca puternica, este o dovada graitoare, ca trăim in zilele din urma, și ca fiii credincioși ai lui Dumnezeu depe pământ acuma trebuie sa marturisească pentru el și sa explice altora depe pamânt numele său și lucrările sale. Timpul, a sosit ca omenirea sa cunoască, că Iehova este Dumnezeu. Numai unșii care sunt martorii lui Iehova, vor sta departe de inchinarea inaintea oamenilor și vor preamări numelui lui Iehova, Dumnezeu, prin faptul că dau in știre oamenilor, ca El este singurul și adevăratul Dumnezeu Atotputernic. Cel prea Inalt vorbește axcuma credincioșilor prin profetul său și spune: „Așa vorbește Iehova, regele lui Izrael, și răscumpărătorul lui, Iehova Dumnezeul oștirilor: Eu sunt cel dintâi și cel din urma, și afară de mine nu este Dumnezeu. Și cine poate spune că este asemenea cu mine? Prochieme-se, și spuie, și să inșire toate câte s'au intâmplat! Apoi sa spună cele viitoare, cele ce au să fie. Nu te teme, nici nu te inspăimmânta! Au nu ți-am dat in știre din inceput, și au nu ți-am spus acestea; voi sunteți martorii mei: că nu este alt Dumnezeu afară de mine, nici altă stâncă: Unul ca aceste nu-l cunosc." — Isaia 44 : 6-8.

"Cuvintele profetului arata aici, că a sosit timpul pentru rezolvarea discuției cele mai deschisa de atâtea secole, și că pentru aceasta a sosit timpul, când intreaga creațiune trebuie sa știe, ca Iehova este Dumnezeul cel mare, și că afara de el nu există altă stânca.

Organizația sa

"Intreaga creațiune a lui Iehova este desăvârșita dupa ordine, și organizația sa universală ilustrata prin stânca cea mare sau un lanț de munți, se pune acuma in vederea poporului său in mod vadit. Temeliile organizației sale mari așa le arata ca pe niște munți. „Intemeiat pe munți sfinți este Sionul." (Psalm 87 : 1) Aceasta inseamna ca organizația sa universală este atât de puternica și vecinica, ca munții. Pe vremuri Lucifer era o parte a organizației lui Iehova; el insa s'a răsculat și a devenit un dușman al lui Dumnezeu, și Dumnezeu l-a aruncat afara din organizația sa; Satan a creat după aceia o organizație, care stă impotriva organizației lui Dumnezeu. (Ezechil 28 : 16-19) Organizația lui Satan se ilustreaza prin Egipt. Poporul ales al lui Dumnezeu a trăit in Egipt, și a fost foarte apasat de domnitorul Egiptului, de reprezentantul lui Satan. Moise a fost ales de Iehova, casă scoata afara din Egipt pe poporul său și ca să-l aduca la un loc de siguranța. Iehova a vorbit lui Moise la muntele Horeb, care se numește „muntele lui Dumnezeu". (2. Moise 3 : 1, 12; 1. Regi 19 : 8) Iehova a spus lui Moise, că poporul său ales trebuie scos din Egipt (organizația lui Satan) și dupa aceia trebuie sa vină să se inchine inaintea lui Iehova „la muntele acesta". Aceasta este o dovadă, că muntele Horeb este un simbol al organizației lui Dumnezeu, și inseamnă, că poporul lui Dumnezeu trebuie să părăsească organizația lui Satan, sa vină la el și să i se inchine, daca dorește sa traiască. Pe muntele Horeb s'a intâmplat, ca Dumnezeu a pecetluit un

legamant cu Izraeliții, și Noul Testament dovedește faptul, ca muntele reprezinta in icoana pe organizația sau domnia lui Iehova. (Evrei 12 : 24-29) Ca dovada pe maideparte sta scris: „I-a adus in sfântul sau ținut, in acest munte, pe care l-a dobândit dreapta sa." — Psalm 78 : 54.

" Scriptura arata dupa aceia, ca Iehova scoate o „samânța" din organizația sa universala, care va deveni partea principala sau capitala organizației sale. Samânța este o organizație in sine insa este mi presus de toatel celelalte parți a organizației lui Dumnezeu. Iehova spune prin profetul sau: „Voi scoate o samânță din Iacob, și din Iuda un moștenitor al munților mei; alesii mei vor stapâni țara, și servii mei vor locui in ea." — Isaia 65 : 9.

" Aceasta parte mareața sau capitala a organizației mari a lui Iehova, in simbol este inchipuita prin muntele Sion, unde locuește Iehova, și unde aduce pe oameni, ca sa se poata impaca cu el. „Aduți aminte de poporul tău, pe care l-ai câștigat odinioara, pe care l-ai rascumparat ca seminție a moștenirii tale! Aduți aminte de muntele Sionului, unde iți aveai locuință." (Psalm 74 : 2) „Dumnezeu este cunoscut in Iuda, mare este numele lui in Izrael. Cortul lui este in Salem, și locuința lui in Sion." (Psalm 76 : 1, 2) „Da, Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a lui." (Psalm 132 : 13) Isus Cristos chiar dela inceput a fost capetenia organizației generale a lui Iehova, și prin el a creat Dumnezeu toate lucrurile care au fost create. Iehova a prevestit prin profeții sa scopul sau de a crea o organizație indeosebi pentru Fiul sau iubit, care va fi capitala sau partea guvernamentala a organizației sale intregi. Cu alte cuvinte, Iehova in mod deosebit onoreaza și cinstește pe Fiul său prin o creațiune deosebita, la care el este capul, și care in calitate de reprezentanta lui Iehova va avea stapânire peste intreaga creațiune.

" Dumnezeu a pus pe profetul sau Daniel, ca sa profețeasca despre organizația lui Satan, și mo arata in forma sau simbolul unei statui inspăimântătoare. In acelaș timp profeția aceasta descopere, cum „o piatră s'a desfacut fara mână" și care a zdrobit și sfarâmat icoana infricoșatoare. Acesta piatra și bloc de stânca este Isus Cristos, regele uns al lui Dumnezeu, și el este icoana intocmai a stâncei vecinice. El este sâmânța promisiunei. Că el „s'a desfacut", inseamnă, că se naște ceva nou. Iehova Dumnezeu face aceasta scoțând afară din organizația sa universală (ilustrata simbolic prin munte sau stânca mare) un bloc de stâncă, care crește și să face un munte mare și umple pământul intreg. (Daniel 2 : 34-45) Ceiace se scoate din stâncă sau munte, asemenea trebuie să fie ceva stâncos sau piatră, din care pricina expresiunea „piatră", care se folosește de profetul Daniel iși găsește aplicarea deosebită asupra lui Cristos, regele. Desfacerea sau scoaterea nu se intâmplă cu ajutorul mânurilor de om, ci prin voința lui Dumnezeu. Iehova a făcut hotarârea și a lasat să se și aplice. Scriptura ne arata procedura lui Dumnezeu cu scoaterea acestei pietre din munte. El a trimis pe Fiul sau iubit pe pamânt, ca sa mântue pe oameni dela moarte. Pe vremea când Isus a aparut la Iordan, ca sa se boteze, Iehova l-a pus inainte și l-a facut cunoscut ca pe Fiul sau iubit, in care iși gasește placerea. Indata dupa aceiama uns pe Isus Cristos ca pe domnitorul lumii. Isus Cristos atunci a devenit „sâmânța", care, precum Iehova a lasat sa se prezica de profeții sai, trebuia sa moștenească muntele sau sau sa fie domnitorul lumii și capetenia organizației sale mari; profetul il numește „un moștenitor al munților mei; alesii mei il vor stapâni, și servii mei vor locui in ea." (Isaia 65:9) Cum Isus Cristos a fost uns rege, el a fost piatra, care a fost ruptă fara de contribuția unei mâni de om.

" Iehova a lasat dupa aceia pe Isus Cristos ca sa se prezinte poporului sau de legamânt. Isus a predicat exclusiv numai intre Izraeliți mai mult de trei ani și jumatate despre imparația lui Dumnezeu, și dupa aceia s'a oferit in felul și modul prescris ca imparatul lor. Aceasta a facut aproape de sfârșitul slujbei sale pamântene și in timpul acela a fost aspru incercat de lucrurile nelegiuite a Diavolului. Pecând a calarit pe măgârița in Ierusalim, și s'a oferit ca rege, aceasta a fost punerea pietrei (de temelie) in Sion, care este organizația lui Dumnezeu. Aceasta nu a fost punerea definitivă a pietrei, ci a fost numai punerea in mica masura; pânacând punerea in masura mai mare s'a intâmplat mai târziu. Despre aceasta a scris profetul Domnului: „Deaceia așa vorbește Iehova, Dumnezeu: Iată pun ca temelie in Sion o piatra, o piatra incercata, o piatra de preț, piatra din capul unghiului clădirei, temelie puternica; cel ce o va lua ca sprijin nu se va gabi sa fugă." (Isaia 28 : 16) Izraeliții au respins atunci pe Isus Cristos și au pus la cale crucificarea lui. Prin moartea lui s'a câștigat prețul de răscumparare pentru oameni. Moartea lui Isus Cristos nicidecum nu a zădarnicit punerea pirtrei in mică măsura. Era scopul lui Dumnezeu, ca mai târziu sa completeze punerea acestei pietre mari, și aceasta s'a intâmplat.

" Iehova a sculat din morți pe Isus Cristos, și l-a ridicat la ceruri, insă atunci inca nu l-a așezat pe tronul sau de autoritate. Mai târziu i-a spus ca trebuie sa aștepte, pânacând el (Iehova) va supune pe dușmanul sau așternut picioarelor sale. (Psalm 110 : 1) Timpul acela de așteptare s'a sfârșit in anul 1914, și atunci s'a implinit profeția: „Totuș eu am uns pe impăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt!" (Psalm 2 : 6) Atunci s'a intâmplat, și pe vremea aceia, că piatra s'a rupt depe muntele lui Dumnezeu fără mijlocire omeneasca, și domnia lui de impărat a inceput. Acest impărat puternic vorbește acuma și vestește hotârârea sau sentința judecătorească a lui Iehova, care a fost scrisă mai de vreme, anume: „Eu voi vesti hotârârea lui — zice unsul Domnul mi-a zis: Tu ești Fiul meu! Aztăzi te-am născut. Cere-mi și-ți voi da neamurile de

moștenire, și marginile pământului in stăpânire." (Psalm 2:7, 8) Această profeție rostită de David, corespunde intocmai cu profeția lui Daniel despre piatra desfăcută din stâncă și domnia sa peste intreaga lume. Indată după timpul inceputului de domnie a lui Isus Cristos, a inceput un război in cer, și acesta s'a terminat cu o biruință pentru Cristos și cu răpunerea lui Satan și aruncarea lui jos din cer. (Apocalips 12:7-10) După aceasta, blocul aceste puternic de stâncă sau piatră, icoana intocmai a stâncei vecinice, a apărut in templul Stâncei vecince, ca să facă judecata. In acelaș timp domnitorul de drept al pământului, s'a oferit ca imparat lumii intregi, care a chemat numele său in ajutor. Națiunile numite „creștinătate" in urma purtării lor sunt părtaș la un legământ mut, pentru a face voia lui Dumnezeu. Toți adevarații consacrați depe pământ asemenea sunt luați intr'un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, și sunt in așteptarea impărăției. Când Iehova Dumnezeu a trimis pe Fiul său iubit, pe regele și judecătorul cel mare, la templul său, ca sa judece, și pecând s'a prezentat ca impăratul lor, in acest fapt s'a implinit punerea desăvârșita a pietrei in Sion. Piatra aceia atunci a fost respinsa de creștinătate și de mulți dintre aceia, care susțineau că sunt lânga Cristos, exact cum a prezis profetul, și chiar așa, dupăcum evreii au respins pe Isus Cristos. In așa fel s'a implinit profeția. „Și atunci el va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stânca de păcatuire pentru cele doua clase ale lui Izrael, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului!" (Isaia 8:14) Blocul acesta puternic de stânca, regele de drept al pământului, pe care Iehova, Stânca vecinica l-a desfăcut depe „muntele" sau, a devenit atunci loc sfânt pentru aceia, cari la inceputul judecații au fost găsiți credincioși; și afara de aceasta a devenit „piatra de poticnire" pentru fățarnici și egoiști, care s'au numit cu numele lui Cristos. Fățăria și egoismul oamenilor acestora a facut ușor pentru Satan ca sa-i cadă ca prada; și respingerea lui Cristos, a pietrii, a marelui rege și a impărăției sale, a făcut ca să șchiopateze și sa cada ca sa fie prinși in cursă și sa se zdrobeasca. Evreii au șchiopatat și au căzut in anul 33 dupa Cristos. Aceia insa, cari au sfirmat ca sunt urmașii lui Cristos, au șchiopătat și au căzut in anul 1918. Dupace evreii s'au poticnit, Ierusalim a fost nimicit complect. Este sigur că in viitorul apropiat creștinatatea va fi nimicită cu desăvârșire. Poporul lui Dumnezeu numai nu demult a venit la cunoștința insemnătății expresiunei „Stâncei" și a pietrei (blocului de stâncă) desfacută din munte fara ajutor de om; că aceste adevăruri timp atât de indelungat au fost ascunse dinaintea minții oamenilor se datorește influenței rele a lui Satan.

Falsificarea lui Satan

¹⁴ Satan este cel mai viclean dintre toți dușmanii. Viclenia și cumințenia sa nu au pereche. El afolosit invățatori falși, ca să facă milioane de oameni, care erau in căutarea vieții, să creadă, că apostolul Petru ar fi temelia adevăratei biserici a lui Dumnezeu și că cei mulți oameni imperfecți, cari au fost ridicați la postul de papă a ierarchiei romane, ar fi urmașii sau moștenitorii slujbei apostolului Petru; din care pricină papa ar posedа puterea supremă peste biserică și ar avea numai el singur puterea, ca să explică Scriptura. Această falsificare Satan a pus-o la cale prin viclenia și mintea lui ageră, și prin amăgire și inșelaciune, ca tocmai prin aceasta să orbească pe oameni față de adevăr. In felul acesta Satan a instreinat dela Dumnezeu milioane de creaturi nenorocite, și i-a condus la defăimarea lui Dumnezeu și la cinstirea oamenilor. Ca bază pentru aceasta pretenție falsă de tot și ca măslad pentruca să poată face pe popor ca să cinstească pe niște oameni imperfecți, mulți reprezentanți ai lui Satan au folosit următoarele cuvinte ale lui Isus: „Și eu iți spun: tu ești Petru și pe aceasta piatra voi zidi Biserica mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui. Iți voi da cheile imparației cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat in ceruri, și orice vei deslega pe pamânt, va fi deslegat in ceruri." Mat. 16:18, 19.

¹⁵ Ca dovadă că aceste cuvinte ale lui Isus au fost folosite in mod nerușinat spre rău, și că numele lui Dumnezeu și a lui Cristos au fost defaimate, se pun inainte următoarele: Cardinalul Gibbon un barbat de mare vaza in biserica catolica, a scris o carte intitulata: „credința parinților noștri". Ca comentar al textului amintit-maisus, domnul acesta cinstit scrie următoarele: „Aici Petru recunoaște dumnezeirea lui Cristos, și ca rasplata pentru recunoștința aceasta a lui, vine onorat cu promisiunea de primate..... Așadar biserica catolica invață, că Domnul a dăruit sfântului Petru cel dintâi loc de onoare și dreptul de domnie peste biserica sa sfânta, și ca aceasta superioritate spirituală s'a continuat in papi sau episcopii Romei ca reprezentanți și urmași ai sfântului Petru. Prin urmare ca cineva sa fie un urmaș credincios al lui Isus Cristos, toți creștinii, anume atât preoții cât și laicii trebuie sa stea in legatura cu scaunul papal in care domnește Petru in persoana urmașilor sai... Dupa parerea mea Testamentul Nou nu aduce nici o invățătură, daca nu convinge pe fiecare cititor sincer, că Domnul nostru a dat apostolului Petru imputernicirea, ca sa stăpânească biserica intreaga." „Credința Parinților" Pag. 22.

¹⁶ A defaima pe Dumnezeu inseamnă a batjocori pe Iehova Dumnezeu, pretinzând pentru o creatura insușirile și autoritatea, care aparțin exclusiv numai Domnului. Afirmațiunea, că Domnul a incredințat lui Petru locul celdintâi de onoare și conducerea supremă de donnie peste intreaga adunare a lui Dumnezeu (bisericii adevarate) și că i s'ar fi dat o imputernicire nemărginită, și că papii ar fi urmașii orânduiți de Dumnezeu a lui Petru, și că toți creștinii adevărați trebuie sa fie in legătură cu scaunul papal din Roma, este cea mai urâtă ocară de Dumnezeu.

Foarte ușor se poate observa, ca aceasta pretenție falsă și neintemeiată vine dela Satan, și că scopul acestuia a fost și este și până azi, ca să induplece pe oameni, ca să se inchine inaintea făpturilor, ca astfel atenția lor și inchinarea lor s'o intoarcă dela Iehova Dumnezeu, marele Creator. Lucrul acesta constitue una din cele mai viclene fărădelegi ale lui Satan, prin care i-a reușit sa duca pe mai multe milioane de oameni in intunecime; se pare insa ca timpul a sosit, când mulți dintre oamenii acești trebuie sa aiba ocazia, ca sa vada lumina, sa ajunga la cunoștința adevarului și sa se pună pe parte lui Iehova, și sa cinsteasca și sa adoare pe acela, care este vrednic de toata cinstea și inchinarea. Oamenii trebuie sa știe ca Iehova este Dumnezeu. Pentru aceasta este important pentru martorii lui Dumnezeu, ca sa nu piarda lucrul acesta dinaintea ochilor lor, ca sa fie in stare, ca sa invețe pe alții, care doresc sa cunosca adevarul; pentruca martorii lui Iehova in timpul de fața sunt rânduiți sa fie conducătorii (invațatorii) poporului. Isaia 55 : 4.

" Iehova Dumnezeu deține supremația peste absoluta peste biserica adevarata, sau adunare, care este a sa. Ea este „adunarea Dumnezeului celui viu". Iehova Dumnezeu, pe Isus Cristos l-a facut cap peste biserica, care este corpul sau. (Efeseni 1 : 17–23) Iehova Dumnezeu l-a pus pe Isus Cristos ca piatră de temelie sau de unghi in biserică, și zidirea intreaga este lucrul mânilor lui Dumnezeu. (1. Corinteni 3 : 9–11) In textul amintit mai in urma apostolul explică: „Căci nimeni nu poate pune o alta temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Cristos." Iehova Dumnezeu așeaza membrele in corp precum ii place, deoarece este ziditura lui și este organizația rupta din stânca lui cea mare, din organizația lui vecinica. — 1. Cor 12 : 18; Isaia 5

" Domnul a zis lui Petru, ca ii va da cheile, și mai târziu i le-a și dat; erau cheile cunoștinței cu privire la familia regala cerească, sau organizația aleasă a lui Dumnezeu. Era privilegiul acordat lui Petru ca să primească cunoștința aceasta prin puterea spiritului sfânt și apois sau sa faca cunoscut sá descopere altora taina lui Cristos. Deja cuvintele textului arată, cá este vorba de doua chei. Cea dintâie a foslosit-o la Rusalii, când fiind sub inrâurirea spiritului sfânt, a facut cunoscut evreilor taina impărăției lui Dumnezeu, in care a arătat, cá Cristos este capul sau temelia. Cheia a doua a folosit-o Petru pentruca sá descopere și sá facá cunoscute națiunilor aceste adevăruri mari, când a fost trimis la Corneliu. (Fapte 2 : 14–40; 10 : 1–44) Cum ar fi deci cu putință, ca cineva in una sau alta, lucrare care i-a fost incredințată exclusiv lui Petru, sá devina un urmaș al lui Petru? Faptul, cá Domnul a dat lui Petru privilegiul aceasta, și cá Petru a executat lucrul acesta sub inspirația puterrii și conducerii spiritului sfânt, executându-l și terminându-l, ne procură dovada convingătoare, cá Petru nu putea sá aibá urmași. Afirmațiunea, ca Petru ar fi piatra de temelie a adunarii lui Dumnezeu, și cá lui i s'a dat autoritatea cea mai inalta peste adunare, pemai departe, cá papii ar fi urmașii lui, este cu totul falsa și defaimatoare de Dumnezeu. Ca sá poatá menținea pretențiunea aceasta falsa și defaimatoare pentru Dumnezeu, a fost de lipsá pentru Satan, ca sa facá pe popor sa creada, cá cuvintele lui Isus: „pe piatra aceasta voi zidi biserica mea"; s'ar referi la Petru.

" Nu este potrivit a se spune nici aceia, ca adevarul rostit de Petru despre Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ar fi aceia, pe care se zidește biserica. Cuvintele au conținut cu mult mai mult decât o simplá expunere a adevarului. Ceiace a rostit atunci Petru, a vorbit sub inspirația și puterea spiritului sfânt. Isus a indrumat pe invațaceii sai și i-a povațuit ca sa se pazeasca de invațaturile carturarilor și fariseilor. Dupá aceia a pus invațaceilor sai toți intrebarea! „Ce spun oamenii, ca cine sunt eu?" Ei au raspuns: Unii spun, ca ești Ieremia; alții ca ești Ilie, și unii amintesc alți profeți. Dupa aceia Isus le-a pus intrebarea a doua: „D'apoi voi ce spuneți, cine sunt eu?" Pronumele „voi" arata, cá Isus a vorbit catre toți invațaceii sai, și intrebarea lui nu a fost pusa numai lui Petru. Probabil cá au raspuns și alții. Petru a dat următorul răspuns: „Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu." Dupá ințeles, Isus a raspuns urmatoarele la declarația lui Petru: Petre, nu om ți-a spus ție aceasta: ci Parintele meu din cer ți-a descoperit adevarul acesta. In cuvintele lui Isus nu gasim nimica ce ar da de banuit, ca ar fi dorit sa dea lui Petru ceva imputernicire, inafara de privilegiul și dreptul, ca sa deschidá evreilor și națiunilor taina impărației cerurilor; și Isus a declarat, cá aceasta va fi aprobat in cer.

Insemnátatea adevárată

" Ce a voit atunci Isus sa spuna lui Petru și celorlalți invátácei de fața când a folosit cuvintele: „Pe aceasta piatrá voi zidi biserica mea"? Trebuie sá admitem, cá invátácei au fost familiarizați cu scrierile lui Moise și a profeților, deoarece era datorința lor, ca sá invețe textul Scripturei și despre aceasta Isus i-a invátat un timp oarecare. Dupáce bárbații acești credincioși au primit spiritul sfânt, au pus mărturie, din care reesá, ceiace a cugetat Isus. Moise și profeții au scris, cá Iehova Dumnezeu este stânca vecinicá, și afará de el altul nu existá. Dumnezeu de repetate-ori a lásat sá se insemne in Scriptură cá va trimite o sámânță, care va domni peste intreaga lume. Prin profetul sáu Daniel a vestit, cá din stânca lui cea mare, din muntele sáu, va rupe un bloc de stâncá (o piatrá) care va crește și va guverna lumea intreagá. Sámânța și și piatra desfácutá din munte fará mâná de om, sunt una și aceia. Pecând a avut loc convorbirea dintre Isus și invátácei, piatra era deja ruptá din organizația universalá a lui Dumnezeu, pentrucá pe vremea aceia Isus era deja regele uns. Se poate deci ințelege, cá pe vremea când Isus a adresat cu-

vintele sale invăţăceilor, s'a cugetat la declaraţiile profetice descrise in Scriptură. Isus a spus aşadar invăţăceilor săi cam după inţelesul: Eu sunt piatra cea mare promisă, pentrucă Părintele meu din cer pe mine m'a trimis, m'a uns de rege şi m'a făcut temelie şi căpetenie a familiei sale regale; şi pe mine insumi, ca pe regele uns al lui Dumnezeu, Iehova, voi zidi biserica mea, care este corpul meu. Aceştia vor forma impărăţia, şi porţile iadului nu o vor putea birui. In timp ce Isus era incă pe pamânt cu invăţăceii lui, le-a zis: Parintele meu a facut cu mine un legământ, ca sa-ai dea imparaţia, şi acuma va invit, ca sa intraţi in legământ, ca sa aveţi parte impreuna cu mine la impărăţie şi sa fiţi o parte a ei. (Luca 22:28-30) Pentru aceasta nu imprejurarea ca Petru a rostit un adevăr a constituit temelia, pe care trebuia sa se zideasca adunarea sau biserica adevarata; şi fara indoiala nu s'a referit la Petru ca la stânca care este el insuş, cu toateca numele Petru inseamna o bucata de stanca ascuţita. Blocul de stâncă era Fiul iubit al lui Iehova, care pe timpul acela era regele uns, care a fost sau scoasa afara ruptă din organizaţia universala a lui Iehova, simbolizat prin muntele stâncos, şi stânca aceasta a pus-o Iehova ca bază a adunării sau bisericii adevarate a lui Dumnezeu; la stânca aceasta rupta in felul acesta s'a referit Isus când a spus: „Pe stânca aceasta voi zidi biserica mea (biserica adevarata, adunarea lui Dumnezeu)." Ca el nu s'a referit la Isus ar fi aceasta aşadar cu totul şi pe de a intregul imposibil ca s'ar fi referit cumva la papii dela Roma.

[7] Isus a trimis pe invaţaceii sai, ca sa marturiseasca pentru el, şi cel puţin doi dintre ei au pus marturie despre adevaratul inţeles a cuvintelor lui Isus cu privire la stânca: şi aceasta arata, ca ce au cugetat despre aceasta Petru precum şi ceilalţi. Fara indoiala Isus a vorbit mai multe cuvinte intsructive catre invaţaceii sai, dar inţelesul lor adevarat numai dupa aceia l-au putut obţinea dupace spiritul sfânt a venit peste dânşii. Petru a pus marturie imediat dupa primiream spiritului sfânt. El a pus o mărturie inaintea domnitorilor Ierusalimului cu privire la puterea, cu care a facut el atunci un bine, şi in marturia aceasta a aratat pe Isus Cristos, unsul, care este piatra cea mare. „S'o ştiţi toţi şi s'o ştie tot norodul lui Izrael! Omul acesta se infaţişeaza inaintea voastra pedeplin sânatos, in numele lui Isus Cristos din Nazaret, pe care voi l-aţi rastignit, dar pe care Dumnezeu l-a inviat din morţi. El este piatra lepadata de voi, zidarii, care a ajuns sa fie pusa in capul unghiului." (Fapte 4:10, 11) Petru nu a pretins ca ar fi temelia sau cel mai mare in adunarea lui Dumnezeu. El nu putea sa mărturiseasca in felul acesta, deoarece in cazul acesta marturia lui ar fi fost falsa. El a marturisit insa, ca toate membrele adunarii vor fi zidite ca pietre vii in casa regala. „Dacă aţi gustat in adevar ca bun este Domnul, apropiaţi-va de el piatră vie, lepadata de oameni, dar aleasa şi scumpă inaintea lui Dumnezeu. Si voi ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă spirituală, ca o preoţie sfânta, şi să aduceţi jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Căci este scris in Scriptura: ‚Iata ca pun in Sion o piatră din capul unghiului, aleasă scumpă; şi cine se increde in el, nu va fi dat de ruşine.' Cinstea aceasta este dar pentru voi cari aţi crezut! Dar pentru cei necredincioşi ‚piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns sa fie pusa in capul unghiului; şi ‚o piatra de poticnire, şi o stanca de cădere'. Ei se iovese de ea, pentrucă n'au crezut cuvântul şi la aceasta sunt rânduiţi." 1. Petru 2:3-8.

[8] In marturia din urma Petru aduce cuvintele profetului Isaia; şi deoarece a zis, că Dumnezeu a prevazut piatra de unghiu, aşa trebuie să credem, ca Petru s'a cugetat la cuvintele lui Moise şi ale lui Daniel, anume, că Iehova este stânca eterna, şi ca a scos din organizaţia sa universală, piatra aceasta de unghiu, ca sa devină temelia şi capetenia organizaţiei sale personale, care este capitala organizaţiei universale a lui Dumnezeu şi va stapâni lumea. Dumnezeu şi Cristos sunt una, dupacum a declarat Isus şi membrele corpului asemenea sunt una in organizaţia lor şi pentru aceasta se numese pietre vii, zidite in edificiul lui Dumnezeu, a familiei regale a lui Dumnezeu. Marturia lui Petru, care asemenea este sprijnita de profet, infiereaza pretenţia papalitaţii, ca o minciuna pentru defaimarea lui Dumnezeu, care a fost nascocita şi adusa la iveala de mincinosul stravechi Satan şi raspândit in scopul, ca sa intoarca pe oameni dela Dumnezeu şi sa-i orbeasca faţa de adevar.

[9] Pavel, un alt martor pentru Domnul, a mărturisit, ca Isus Cristos a fost pus de Iehova Dumnezeu ca piatra de temelie in zidirea unei case regale, anume a adunarei lui Dumnezeu, şi ca aceasta trebuie sa guverneze lumea. Mărturia lui arata, ca Isus Cristos are autoritatea suprema in biserica. (Efeseni 1:22, 23; 5:23; Coloseni 1:18) Si Pavel aduce inainte pe profetul Isaia, ca sa arate, ca Isus Cristos este piatra de unghiu a organizaţiei principale (capitala) a lui Dumnezeu. (Romani 9:33) Afara de aceasta a mărturisit Pavel: „Aşadar voi nu mai sunteţi nici streini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi impreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi profeţilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos In el toata cladirea, bine inchegata, creşte ca să fie un templu sfânt in Domnul. Si prin el şi voi sunteţi zidiţi impreuna ca sa fiţi un lacaş al lui Dumnezeu, prin Duhul." (Efeseni 2:19-22) Aceştia amândoi martori inspiraţi dovedesc cu desăvârşire cuvintele rostite de Isus şi indreptate catre ucenici, că Cristos insuş este stânca de temelie, pe care se zideşte biserica. Apostolii sunt stâlpi şi pietre vii in cladirea aceia, şi acuma toate pietrele acestea vii se aduna la un loc şi vin facuţi o parte a clădirei, care aparţine lui Dumnezeu.

[10] Organizaţia papista se umflă cu aceia că este organizaţia aceia, care are cei mai mulţi membrii şi cea mai mare putere; insă ce massă inşe-

lata și orbita este! Oamenii cei mai sârguncioși au căzut în aceasta opera măcastra a lui Satan, și după aceia au fost folosiți ca unelte, ca să orbească multe milioane de oameni cinstiți, care au o dorința adevarata, ca sa vada dreptatea intronata pe pamânt.

" Acuma insa a sosit timpul, pentruca oamenii sa ajunga la cunoștința adevarului. Acuma este timpul de judecata, și sentința de judecata impotriva creștinatații, nu peste mult trebuie sa fie executata; atunci vor sti oamenii — cum declara Iehova — ca el este Dumnezeu. Stânca vecinica a așazat piatra lui prețioasă in Sion, și acuma puternicul Isus Cristos își manifesta judecata asupra natiunilor. Despre timpul acesta a scris profetul lui Iehova cele ce urmeaza: „Voi face din neprihanire o lege, și din dreptate o cumpana, și grindina va surpa locul de scapare a neadevarului, și apele vor ineca adapostul minciunii." (Isaia 28:17) Adevarurile clare și indiscutabile sunt simbolizate aici prin grindina, și adevarurile acestea sunt acuma folosite impotriva dușmanului. Incurând toate locurile de scapare a minciunei vor fi descoperite, și orbirea care este peste oameni, va fi absorbita de popopul adevarului, care tot mai sus crește. Oamen ii trebuie sa știe, ca Iehova este Dumnezeu. El este stânca eterna.

De neinvins

" La acelaș timp când Isus a zis ucenicilor sai, ca este este stânca (blocul de stânca), pe care trebuie sa se zideasca biserica sa, a zis: „Și porțile iadului nu o vor putea birui." Satan timp indelungat a avut stapânirea morții, și multe milioane de oameni a adus in iad sau in groapa, in stare de moarte. (Evrei 2:14) De mai multe veacuri Satan a folosit tot felul de planuri și mijloace viclene, ca sa intoarca pe oameni dela Dumnezeu și Cristos, și ca sa nimicească pe unșii lui Dumnezeu. Iehova a așezat acuma pe Regele sau pe culmea untelui sau sfânt, și l-a ridicat sa fie capul organizației sale. Impotriva acestui munte puternic, sau cetate a lui Dumnezeu își aduna Satan toate puterile de forța, ca sa intre in lupta cea mare din urma a Armagheddonului. Isus Cristos și cei 144 000 sunt adunați pe muntele lui Dumnezeu; aceasta inseamna, ca Cristos și membrele corpului sau inviate in organizația sa sunt in gloria cereasca, și membrele unse pe pamânt sunt reprezentanții și martori lui aici. Acuma traim in zilele din urmă, și piatra cea mare a lui Dumnezeu este marita peste toate natiunile, și pregătirile pentru lupta cea mare a zilei Dumnezeului, celui Atopputernic continuă. Insă inainte de izbucnirea luptei in puterea lui infricoșătoare, Iehova voește sa comunice oamenilor anumite adevăruri mari. El indreaptă mai intâi atenția urmașilor credincioși ai lui Isus Cristos asupra acestor adevăruri mari și le da o ințelegere clară despre el. Lor le-a fost incredințată mărturia lui Isus Cristos, și este privilegiul și datorinta lor, ca sa pună mărturia aceasta. Iehova le spune: Voi sunteți martorii mei, că eu sunt Dumnezeu. Voi trebue sa puneți o marturie pentru adevar și impotriva organizației dușmane, pânace țara va fi pustie asemenea deșertului. (Isaia 43 versurile 10-12; 44:8; 6:9-12) Ramașița care petrece acuma pe pamânt, trebuie sa dea oamenilor marturia aceasta a adevarului.

" Unele dintre cele mai importante adevaruri, pe care Martorii lui Iehova trebuie sa le inveațe și apoi sa le comunice și altora, sunt următoarele: Iehova este stânca eterna, care niciodata nu se poate zgudui; Iehova și organizația sa este cetatea care nu se poate birui, pe care dușmanul niciodata nu o va putea invinge cu reușita; din organizația sa eterna Iehova a rupt piatra care este capul și piatra de temelie, pe care este zidita biserica adevarata sau clasa imparației; și adevarul despre imparație trebuie acuma sa se vesteasca oamenilor. Sistemul inșelator al papalitații uree indelungata a figurat ca locul de scapare sau de adapost a minciunei cu privire la stânca. Cu toateca organizația papalitații este berbecele de asediu folosit de Diavol pentru atacarea cetații Domnului, insa niciodata nu poate sa invinga cetatea de neinvins. Domnul va folosi acuma adevarurile sale puternice, ca sa stârpeasca locul de scapare a minciunei și ca sa aduca adevarul la cunoștința oamenilor. „Picioarele" Cristosului, a stâneei de capetenie, sunt pietrele vii, și ele sunt peste impărățiile lumii acesteia; ei insa nu se tem nici de oameni, nici de Diavol, deoarece stau pe o temelie vecinica. Profetul spune despre aceasta: Ei își ridica vocea impreuna, se veselesc și cântă cântecul de lauda a numelui lui Iehova, intimpce fac pe oameni atenți la vestea eliberarei, și le spun ca imparația lui Dumnezeu a sosit. — Isaia 52:7,8.

" Privit din toate punctele de vedere, imparația lui Dumnezeu este coroana creațiunei sale, deoarece prin aceasta va fi justificat numele și cuvântul Celui care este Stânca Eterna. Imparația este deja aici, și a inceput sa activeze. Dușmanul a pus impotriva imparației toata puterea sa, insă cu toata puterea lui unita, defăimătorului nu-i sta in putere, ca s'o invingă. Piatra (blocul de stânca) din stânca eterna: incurând va zdrobi puterile de lupta ale lui Satan, și impărația sa va dainui in etern in mareție. (Daniel 2:44) Impărația lui Dumnezeu sub Cristos este zidita pe piatra de temelie puternica și temelia aceasta este incopciata pentru totodeauna in Stânca eterna. Celelalte pietre vor fi zidite pe ea: ele formeaza o parte a familiei regale și sunt adapostiți și apărați de orice pagubă, deoarece sunt in locul de adăpost a Celui Prea Inalt. Iehova va da acuma clasei servului sau credincios o cunoștință a acestor fapte și ii face datori, ca sa comunice adevarurile acestea popoarelor depe pamânt și sa le spuna cu totul hotărât, că afară de Iehova Dumnezeu nu există nici o stâncă; că impărația sa va justifica numele său și pe oameni ii va scăpa de greutățile lor, de cari au fost apăsați timp atât de indelungat și i-a conduce pe o cale, ca sa primească o viață vecinică; și că impărația sa, care nu se poate invinge și este dreaptă, va dăinui in etern spre cinstea și preamărirea sa.

Intrebări pentru studiul berean

§ 1. Până la ce grad a fost cunoscut numele lui Iehova în veacurile trecute? Explică starea aceasta. Cui i s'a descoperit acuma? Cum? Pentru ce scop?

§ 2—5. Explică insemnătatea simbolică a cuvântului „stâncă", cum se folosește aici. Adu înainte texte Scripturale pentru dovadă.

§ 6. Citează alte texte, care arată cum Iehova se descopere ca stânca și cetatea veșnică.

§ 7—9. Cine sunt aceia, cari „sunt sădiți în curtea lui Iehova". În ce scop? Citează texte, care arată încrederea acestora față de Iehova și bucuria lor. Pentruce vorbește Iehova aici despre sine ca despre „Domnul oștirilor", singurul Dumnezeu și „stânca" în legătură cu cuvintele: „Voi sunteți martorii mei"?

§ 10. Explică simbolul eliberării Izraelului din Egipt și împrejurarea, că au fost aduși la muntele Horeb.

§ 11, 12. Fă cunoscut a) „samânța", proprietarul", „alesul" și „servii" la cari se referă Isaia 65 : 9; b) „pe acela" unde vor locui servii.

§ 13. Explică simbolul pietrei (Daniel 2 : 34) și pe mai departe, că fără de atingere de mână de om s'a rupt din stânca.

§ 14, 15. Descrie a) punerea pietrei în Sion în mic; b) punerea în deplin. Arată împlinirea Isaia 8 : 14.

§ 16—18. Descrie cum a întors Satan Scriptura cu privire la „stânca de temelie" și prin aceasta a defăimat pe Iehova Dumnezeu și pe milioane de oameni i-a dus în întunecime și la idolatrie.

§ 19. Ce spune Pavel despre temelia bisericii și despre zidirea care vine pe ea?

§ 20. Cum a primit Petru dela Domnul Isuș cheile împărăției cerurilor?

§ 21. Arată dacă ar fi rațional, ca declarația lui Petru despre Cristos să servească de bază pe care să se zidească biserica?

§ 22. Explică ce a cugetat Isus când a spus cuvintele acestea cu privire la „stâncă".

§ 23, 24. Dovedește, ca Petru a avut o înțelegere clară a cuvintelor lui Isus cu privire la „piatra aceasta".

§ 25. Arată că apostolul Pavel dovedește, că cuvintele lui Isus cu privire la piatră, se referă la temelia de bază din edificiul casei regale a lui Iehova.

§ 26, 27. Până la ce grad a avut Satan reușită, ca să influențeze oamenii prin opera lui măeastră, papalitatea? Explică Isaia 28 : 17.

§ 28, 29. Explica ce a cugetat Isus când a declarat despre aceasta piatra: „porțile iadului nu o vor birui". În legatura aceasta arată privilegiul și datorința din prezent a martorilor lui Iehova. Numește unele din cele mai importante adevăruri pe cari martorii trebuie să le învețe și apoi să la transmită altora.

§ 30. Arată deci importanța împărăției lui Iehova, dovezile, ca a început deja activitatea, și rezultatele, ce le vedem din activitatea ei.

(W. T. din 1 Februarie 1932)

Sufletul omenesc și patria lui

IEHOVA Dumnezeu a creat pe om către sfârșitul zilei a șaselea a creațiunei și anume cam cu patruzecișidouămii de ani mai târziu, dupăcă a dat porunca: „Să fie lumină". Fiul unul născut al lui Dumnezeu, cunoscut în cer ca Logos, a fost acela, pe care Iehova l-a folosit direct la creerea omului, deoarece apostolul Ioan spune sub inspirație dumnezeiască, că fără de Logos nu s'a făcut nimic dintre toate câte s'au făcut. (Ioan 1 : 3) Logos a fost acela către cine a vorbit Iehova când a spus: „Să facem om." Modul cum a creat Dumnezeu pe om, este descris în niște cuvinte ușor de înțeles în cartea întâia a lui Moise cap. 2 versul 7 în urmatoarele cuvinte: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel o ființă vie [suflet]." Așadar omul însuș ne numește suflet, o ființă vie.

Animalele create înaintea creerii omului, asemenea se numesc suflete, deoarece fiecare creatură, care respiră este un suflet. În 1. Moise 1 : 20 citim: „Dumnezeu a zis: Să mișune apele de viețuitoare [notă pe margine: s u f l e t e] și să sboare paseri pe pământ spre ceruri!" În darea de seamă nu există nici o urmă, că Dumnezeu ar fi creat mai întâi pe om și că după aceia l-ar fi înzestrat cu suflet. L-a format mai întâi și dupăaceia a suflat în nările lui suflarea, pe care a prevăzut-o pentru toate creaturile vii depe pământ, și rezultatul a fost un suflet. Un suflet înseamnă o ființă, care respiră, simte și trăește.

S'ar putea spune, că Dumnezeu fiindcă el însuș este nemuritor, și deoarece om l-a făcut în chipul și asemănarea lui, din motivul acesta a trebuit să-i dea un suflet nemuritor? O astfel de deducere nu numai că este nepotrivită, dar este împotriva Scripturei. Dacă Dumnezeu ar fi „dat" omului un suflet nemuritor, atunci în darea de seamă am găsi o însemnare cu privire la aceasta. Dara ar fi dăruit omului un suflet, care ar fi nemuritor, atunci niciodată nu ar fi putut să duca în moarte pe om din pricine călcării legii sale. Aceasta ar insemna, că dupăce Dumnezeu a pus la cale o viață omenească, nu ar avea putere ca să-i pună capăt, și aceasta nu se poate nicidecum aduce în armonie cu puterea lui nemărginita. Despre aceasta stă scris în epistola întâia catre Timotei cap. 6 : 16, că singurul Dumnezeu este nemuritor. Din faptul, că Dumnezeu este datatorul de viață, rezultă, că are și puterea, ca dupa bunaplacere a sa să și scurteze viața aceia. Scriptura arată ca și-a rezervat dreptul, ca să reieie viața dela om, și prin aceasta se dovedește cu convingere, că omul este muritor.

Da respirația, pe care Dumnezeu a suflat-o în narile omului, nu este ea scânteia dumnezeiască și nemuritoare a omului, pe care Dumnezeu a așezat-o în el? Răspunsul la aceasta trebuie să sune negativ, din motivul simplu, că Dumnezeu nu a făcut nimic așa ceva, ci l-a format pe om din elementele pământului, și ceiace a răsuflat ca respirația (suflarea) vieții în nările sale, a adus în existență o ființă respiratoare, mișcătoare, și aceasta este sufletul. Respirația (aerul) pe care omul o respira aparține lui Iehova, deoarece toatelucrurile sunt dela Dumnezeu. Dreptul de viață se pogoară dela Dumnezeu. Respirația nu este nemuritoare. Respirația în sine nu conține nici o viață. Ea nutrește numai circulația sângelui, prin care corpul omenesc va trăi. Scriptura declară clar, că viață este în sânge. În 5. Moise 12 : 23 da Dumnezeu porunca: „Numai vezi ca

un cumva sa mănânci sângele, căci sângele este viața [sufletul]." Omul este cel mai presus dintre toate creturile pământene viețuitoare. Toate viețuitoarele depe pământ, inclusiv oamenii au acelaș fel de rasuflare (suflet). In Eclesiast 3:19 citim „Căci soarta omului și a dobitocului este aceiaș; aceiaș soartă au amândoi: cum moare unul, așa moare și cellalt, toți au aceiaș suflare; și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc, căci totul este deșartăciune."

Experiența omului dovedește indeajuns, ca omul moare, și o creatură care moare, nu poate să fie nemuitoare. Dacă o creatura se numește nemuritoare, aceasta inseamnă ca nu este supusa morții. Dumnezeu a creat pe om ca coroana sau partea cea mai importantă a creațiunei depe pământ. Dumnezeu s'a bucurat cu ocazia creerii omului și a declarat, ca opera aceasta este „foarte buna". Omul a fost fiul pământesc a Dumnezeului preamărit Iehova, și Dumnezeu l-a iubit și imprejurimea lui așa l-a aranjat, ca să servească omului de fericire.

O parte a pamântului numit Eden Dumnezeu a lăsat să ajungă la o stare desăvârșita. Trebuia sa fie un loc minunat de tot. Omul pe care l-a creat pentru Eden, ca sa o ia in stăpânire, era creat desăvârșit, deoarece in 5. Moise 32:4 stă scris, ca toate lucrarile lui Iehova sunt desăvârșite. Ce teritor să fi avut Edenul nu ne clarifica Scriptura, insa imprejurările descrise ne fac să cunoaștem, că a fost un teritor foarte mare. Exista anumite dovezi, că Edenul era situat in partea aceia a pământului, care este cunoscută azi ca ținuturile muntoase a Armeniei.

In părțile de rasărit a Edenului Dumnezeu a plantat o grădina, care in adevaratul înțeles a cuvântului a fost un paradis. Acolo au rasarit pomi, care produceau niște flori minunate, ca cu pompa florilor sa inveseleasca ochii omului și cu mirosul pe care-l expira a umplut aerul. Alți pomi au produs tot felul de fructe ce numai se pot inchipui și aduceau omului niște fructe delicioase. Animale de tot soiul au populat parcul, insă ele nu erau sălbatice, ci erau blânde, supuse și ascultătoare. Ele s'au părândat inaintea lui Adam, imparatul lor, care fiecăreia dintre ele i-a dat un nume deosebit. Ele au înțeles glasul lui și au ascultat de el. Nenumărate paseri cu pene pestrițe ca paserea paradisului și paseri cântărețe se puteau găsi acolo. Imprejurările de temperatură erau desăvârșite, și un miros plăcut a străbătut aerul lin, mângâetor, care era plin de un cântec de laudă pentru mărirea lui Dumnezeu.

Un râu mare a ieșit din gradina Edenului, care s'a despărțit in patru râuri, și imprejur a servit apa in țară. Aceste râuri de ape au ridicat frumseța și măreția imprejurimei. In grădina aceasta se putea găsi pietre scumpe și mult aur fin, pe care omul le putea folosi spre fericirea lui. Darea de seamă scurtă a Sfintei Scripturi (1. Moise 2:8, 9) este următoarea: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină in Eden spre răsarit; și a pus acolo pe omul, pe care-l făcuse. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții la mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului. Un râu eșia din Eden și uda grădina; și de acolo se impartea in patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el inconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur. Aurul din țara aceasta este curat; acolo se gaseste și bedelion și piatră de onix. Numele râului al doilea este Ghihon; el inconjoară toată țara Cuș. Numele celui de la treelea este Hidechel; el curge la rasaritul Assiriei. Al patrulea râu este Eufratul. Domnul Dumnezeu a luat pe om, și l-a așezat in grădina Edenului, ca s-o lucreze și s'o păzească. Domnul, Dumnezeu a dat omului porunca aceasta. Poți să mânânci după placere din toți pomii din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mânânci, căci in ziua in care vei mânca din el, vei muri negreșit."

1. Moise 2:10–17.

După aceia a zis Dumnezeu: „Nu este bine pentru om să rămâna singur." Dumnezeu a voit sa facă desăvârșită fericirea omului. La aceasta a creat Dumnezeu in timpul somnului lui Adam, o soție pentru el. Când Adam s'a trezit a zărit inaintea sa cea mai frumoasă dintre toate câte a văzut pâna acuma ochii sai afară de el insuș: o femeie desăvârșită. Atunci impreună au inceput sa soarbe din frumseța și mareția locuinței lor desăvârșite și glasurile lor le-au impreunat intr'un cântec de lauda și rugăciune către marele lor Creator. Așa o fericita și desăvârșită unitate intre barbat și femeie nu s'a mai vazut niciodată de atunci, deoarece dela timpul acela incoace nu s'au mai vazut doi oameni desăvârșiți.

Adam era prințul pamântului, și cu prințesa lui frumoasa alaturi, și provăzut cu toate cele ce poate sa dorească o inimă se desfata in locuința lui frumoasa de toate bogățiile pe care le avea. Cine a facut pentru om aceste lucruri minunate? Iehova, Dumnezeul mare, atotputernic, in lucrarea iubirei sale binefăcătoare a facut toate acestea pentru el. Provăzut cu o temere de Dumnezeu desăvârșită, omul trebuiam să cinsteasca pe Creatorul său, sau dacă nu atunci pe alt cineva in locul său. Astfel au inaintat pe cale barbatul desăvârșit și femeia desăvârșită in pace neconturbată și in fericire necurmata.

Insa pe calea acestei perechi feiricite pândea un dușman amărât și răutăcios, care a provocat, ca fericirea lor a fost numai de o scurtă durată. Există o anumită dovadă Scripturală din care se vede clar, că aproximativ doi ani au trecut, in care timp in unire dulce neintreruptă s'au bucurat de mândrenia și frumusețile locuinței și imprejurimei lor. După aceia au inceput suferințele omului și deatunci nenorocirile au fost mereu insoțitorii neamului omenesc. Acesta își are motivul și motivul acesta trebuie să-l înțelegem, ca mai mult s'ă-l putem prețui pe marele Creator.

(W. T. din 15 Februarie 1932)

Cea mai mare organizaţie din lume

DUMNEZEU s'a ingrijit in cuvântul său de dovezi mai multe cu pivire la scopul său, ca astfel oamenii intr'adevar devotaţi lui să poată avea in mâna destul material doveditor pentru intărirea credinţei lor. Alăturat vor fi inşirate dovezile date in plus intarite de Sfânta Scriptura şi ele dovedesc asemenea, ca Dumnezeu are o organizaţie mare vazută şi nevazuta; ca organizaţia sa in prezent este in activitate amăsurat voinţei sale, şi că şi clasa templului cu câţiva membri in cer şi alţii pe pamânt fac parte din organizaţia aceasta.

Una din numirile organizaţiei lui Dumnezeu este Sion. Şi oraşul Ierusalim a fost numit Sion; in cartea intâia a Regilor, Cap. 8:1 spune: „Oraşul lui David [a iubitului lui Dumnezeu] este Sionul." Dumnezeu a organizat oraşul Ierusalim şi numele sau l-a legat cu el, prin care fapt a dat de inţeles, ca Ierusalimul este oraşul lui propriu; el ilustreaza organizaţia lui. Profetul anunţa: „Dumnezeu a ales seminţia lui Iuda, muntele Sion, pe care l-a iubit." El şi-a zidit sfânta acolo, şi a pus pe David de capetenia acesteia. (Psalm 78:68-70; 76:1, 2) Prin aceasta este descris in mod simbolic Sionul, ca organizaţia lui Dumnezeu şi Isus Cristos iubitul lui Dumnezeu, ca capul ei.

Când David a scos chivotul legământului din casa Obed-Edom, l-a aşezat in cortul intrunirii pe muntele Sion, in oraşul Ierusalim. (1. Regi 8:1) Acesta a fost teritorul oficial al oraşului, deoarece regele a locuit acolo şi centrala autoritaţii de stat era aşezata acolo. Mai târziu s'a zidit templul, şi chivotul legamântului a fost dus in templu, la care numele Sion in locul acesta a gasit aplicare. (1. Regi 8:4-21) Chivotul legamântului cu lumina ce stralucea pe el, a reprezentat prezenţa sau locul de adapost al lui Iehova. (3. Moise 16:2; Evrei 9:15; Isaia 60:19; 2. Moise 13:21) Pentru aceasta Sionul reprezinta familia oficiala a lui Dumnezeu, care este locul sau de adapost. „Aduţi aminte de muntele Sionului unde iţi aveai locuinţa." (Psalm 74:2) „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţa lui." Psalm 132:13.

In oraşul Ierusalim trăiau mulţi, care nu faceau parte din familia de domnitori sau regi; şi tot astfel nu toţi aparţinatori primiţi in familia lui Dumnezeu vor fi facuţi o parte a organizaţiei sale oficiale. Sfânta Scriptura arată cu mult mai mult, că mulţi nu vor fi socotiţi in familia regala, insă cu toate aceasta vor face parte din organizaţia lui Dumnezeu, deoarece vor fi servitorii familiei regale. (Apocalips 7:15) Astfel numele „Ierusalim" cuprinde pe toate membrele adunarii lui Dumnezeu, clasei chemate dimpotriva numele marginit „Sion" numai la aceia se refera care fac parte din familia regala şi vor şedea impreuna cu Isus Cristos pe tronul său. Celor din urmă le-a făcut Isus promisiunea când le-a zis: „Celui ce va birui ii voi da să şadă cu mine pe scaunul meu de domnie, dupăcum şi eu am biruit şi am şezut cu Tatal meu pe scaunul lui de domnie." (Apocalips 3:21) Din acest motiv, Iehova este reprezentat cum locueşte in Sion, organizaţia veciniea a lui Dumnezeu. Psalmul 9 versul 11 ne invita cu urmatoarele cuvinte: „Cântaţi Domnului [Iehova] care impărăţeşte in Sion, vestiţi printtre popoarel isprăvile lui!" Ambele cuvinte folsoite pentru recunoaşterea organizaţiei lui Dumnezeu, „Ierusalim" şi „Sion", sunt ilustrate in Sfânta Scriptura prin o femeie.

Prin profetul sau, Dumnezeu a prezis, ca la timpul hotarât va zidi Sionul. In psalm 102:16 sta scris: „Da, Iehova va zidi iarăş Sionul, şi se va arata in slava sa." Cuvântul tradus cu „zidire" in alt loc este tradus cu „a primi copiii" şi a „intemeia". Las sa pertractăm acum o altă profeţie in legatura cu Apocalips 12:5, unde spune: „Ea a nascut un fiu, un copil de parte hărbateasca. El are sa cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul lui de domnie." Iehova prezice prin profetul sau Isaia, ca Sionul va naşte un copil şi baiat. „Inainte ca să simtă dureri, a nascut, şi inainte ca sa-i vină suferinţele, a dat naştere unui fiu." (Isaia 66:7) Copilul de parte barbateasca amintit in profeţia aceasta, este absolut fara indoiala tot acelaş despre care vorbeşte Apocalips 12 capitol. Felul procedurii lui Iehova cu zidirea Sionului se are să fie următorul: Când a sosit timpul hotarât de Dumnezeu, a aşezat pe Fiul sau iubit Isus Cristos pe tronul sau ilustrat prin muntele sfânt Sionul, cu care este aratat locul cel mai suprem, piscul Sionului. Aceasta se exprima in Psalmul 2 versul 6: „Totuşi eu am uns pe imparatul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt. In icoană, evenimentul acesta este ilustrat prin aceia, că femeia, organizaţia sa, naşte copilul-barbat, anume aduce in existenţă guvernul Domnului, care va lucra spre binele poporului. Dupa aceasta Iehova a poruncit Fiului său iubit, ca sa meargă inainte cu domnia sa şi să arunce afara pe duşman. In psalm 110:2-6 stă scris: „Domnul va intinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii tale, zicând: ‚Stăpâneşte in mijlocul vrajmaşilor tai'. Poporul tău este plin de inflăcarare, când iţi aduni oştirea: cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretu tău la tine, ca roua. Domnul a jurat şi nu-i va părea rău: ‚Tu eşti preot in veac in felul lui Melchisedec'

Domnul dela dreapta ta zdrobeşte pe impărati in zina mâniei lui. El face dreptate printre neamuri: totul este bin de trupuri moarte; El zdrobeşte capete pe toata intinderea ţării."

Pâna la vremea aceasta nu au fost dureri sau framântari in Sion; insa indatăce Isus Cristos a

fost ridicat pe tronul sau, au intrat in durerile sau framântarile; și anume au apărut intr'un razboi, in care Domnul Isus, cel mai mare Preot și Rege al lui Dumnezeu impreuna cu ingerii lui; a stat impotrive dușmanului, a Diavolului și a ingerilor acestuia. Inainte de vremea aceia, Satan a mai avut intrare in cer in curțile cerești, cu se arata clar in Iov 1 versul 6: „Fiii lui Dumnezeu au venit intr'o zi de s'au infațișat inaintea Domnului. Și a venit și Satana in mijlocul lor." In razboiul ce a urmat, Satan a fost asvârșit jos din cer. Razboiul este descris in Apocalips 12:7-11 in cuvintele următoare: „Și in cer s'a facut un razboi. Mihail și ingerii lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul și ingerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și loculor nu li s'a mai găsit in cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechiu, numit Diavolul și Satana, acela care inșeala intreaga lume, a fost aruncat pe pamânt; și impreună cu el au fost aruncați și ingerii lui. Și am auzit in cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea puterea și impărația Dumnezeului nostru, și stapânirea Cristosului lui; pentrucă pârâșul fraților noștri, care zi și noapte ii pâra inaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele mielului, și prin cuvântul marurisirii lor și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte."

In scurt timp dupa ce a avut loc razboiul acesta in cer, copiii Sionului au fost aduși in existența, și a domnit o bucurie mare. Aceasta a fost prezis de profetul Isaia in capitolul 66 versurile 8-10 precum urmeaza: „Cine a auzit vre-odata așa ceva? Se poate naște oare o țara intr'o zi? Se naste oare un neam așa dintr'odată? Abia au apucat-o muncile, și fiice Sionului și-a și nascut fiii! Așa putea oare sa deschid pântecele mamei, și sa nu las sa nasca? — zice Domnul. Eu care fac sa nasca aș putea sa impiedec oare nașterea? — zice Dumnezeul tau. Bucurați-va impreuna cu Ierusalimul, și veseliți-va cu el, toți cei ce-l iubiți; imparțiți și bucuria cu el, acum, toți cei ce l-ați plâns!"

Nașterea lui Isus Cristos ca o creatura dumnezeiasca natural ca a avut loc la invierea lui din morți; totus „copilul de parte barbatească" reprezintă națiunea nouă sau impărația, și aceasta s'a născut sau a fost adusă in existență atunci, când Dumnezeu a pus pe tron pe impăratul sau. Expresiunea „copiii Sionului" dimpotrivă trebuie sa se refere la membrele corpului lui Cristos care se vor naște numai dupăce durerile au avut loc. Astfel profețiile lui Isaia și Apocalips 12 sunt in perfectă armonie una cu alta.

Evident sa ar fi consecvent ca in ordinea aducerii la existență a copiilor Sionului, să vina mai intâi acei urmași ai lui Cristos cari inainte de venirea lui a doua și inainte de venirea lui la templul sau au murit in credincioșie, ca de exemplu apostolii și dupa aceia creștinii credincioși, cari aztăzi sunt inca pe pamânt. Isus a profețit și a zis invațaceilor sai: „Daca ma duc și va pregatesc un loc, atunci ma voi intoarce și va voi lua la mine, ca acolo unde sunt eu sa fiți și voi." Pavel era unul dintre cei credincioși, și scurtă vreme inainte de moartea lui a scris in 2. Timotei 4:6-8: „Caci eu sunt gata sa fiu turnat ca o jertfa de beutura și clipa plecării mele este aproape. M'am luptat lupta bună, miam ispravit alergarea, am pazit credința. Deacum ma așteapta cununa neprihanirii, pe care mi-o va da in ziua aceia Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea lui."

Aici avem cheia înțelegereii stărei acesteia. Pavel a știut ca moartea lui este aproape, și ca trebuia sa ramâna in moarte, pânăcând Domnul Isus Cristos la venirea lui a doua il va lua la sine. Cuvintele lui Pavel sunt exprimate in forma unei profeții, și hotaresc timpul invierii sale cu expresiunea „in ziua aceia". Oriunde este folosit in Scriptura expresiunea aceasta, se va constata, ca se refere la prezența a doua a Domnului, la timpul când iși ia puterea și domnia lui incepe. Pavel hotăreste și mai precis timpul acesta, când spune: „Pe care Domnul, Judecătorul cel drept imi... va da." Scopul venirii Domnului la templul sau este chiar acela, ca sa facă judecata (Psalm 11:4, 5), și cu ocazia aceasta imparte coroana, de spre care vorbeste Pavel. In epistola sa intâie catre Tessaloniceni 4:15, 16 spune apostolul Pavel maideparte: „Mai intâi vor invia morții in Cristos"; pentruca „noi care trăim, cari vom ramânea pana la venirea Domnului, un vom lua-o inaintea celor adormiți."

Apostolii și alții, deopotriva in credincioșie diferiții constitue o parte a templului lui Dumnezeu. (1. Corinteni 3:16, 17) Acești fac parte și din Sion, și ca sa pot fie adăugați sau zidiți in Sion, trebuie sa fie readuși dintre morți. Din toate acestea rezulta concluzia finală, ca sfinții, care au murit in credincioșie fata de Domnul și ca aprobați din partea lui, vor fi inviați din morți, vor fi adăugați templului spiritual și ca o parte a Sionului, organizației lui Dumnezeu, se vor zidi, dupăce Domnul a pregatit un loc pentru ei, și dupăce a venit la templul său. Pavel a scris (2. Corinteni 5:10): „Noi toți trebuie sa ne infațișăm inainte de scaunul de judecata a lui Cristos", chiar in scopul judecății. Invierea sfinților credincioși din morți, și așezarea lor in Sion inseamna judecata lor finală, la care timp judecătorul cel drept, Isus Cristos, fiecăruia dintre acești aprobați le da coroana viet, și pe toți ii conduce la locurile pregatite pentru dânșii in organizația lui Dumnezeu.

(W. T. din 15 Februarie 1932)

Răscoală şi credincioşie

DUMNEZEU are a cale pentru a impăca oamenii cu sine insuş. El vrea să dea ocazie tuturor oamenilor, ca să cunoască calea aceasta. „Şi viaţa vecinică este aceasta: să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis." Ioan 17 : 3.

In Scriptura nu se spune cât timp s'au bucurat Adam şi Eva de binecuvântările Edenului. In orice caz Adam a avut destul timp ca să clarifice pe Eva despre dorinţa lui Dumnezeu cu privire la ceiace trebuie şi ce nu trebuie să facă. Aceasta se arată din raspunsul Evei ce a dat şarpelui cu privire la mâncarea fructului. Ei au petrecut destul de lung timp in Eden pentruca să-şi poată dovedi aprecierea pentru bunătăţile pline de iubire ale lui Dumnezeu, dacă ei ar fi fost aplecaţi la aceasta.

Recunoştinţe este una cu mulţumire. Daca cineva primeşte dela altul un dar bun, insa este nemulţumit, atunci in inima primitorului este ceva ratăcit. Recunoştinţa este pasul cel dintâi pentru a dovedi iubire adevărată. Dacă din partea primitorului nu este nici o mulţumire faţă de dătător, atunci iubirea de sine stăpâneşte pe cel dăruit. Iubirea de sine este chiar contrarul iubirei. Legile sau prescripţiunile pentru a face sau a nu face pentru creaturile inteligente ale lui Dumnezeu, nu se schimba niciodată. Ele sunt vecinice. Din pricina aceasta este sigur, ca lui Dumnezeu i-ar fi fost pe plăcere, dacă Adam ar fi fost recunoscător pentru daruile nenumarate, pe care le-a primit din mâna Creatorului plin de indurare. Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte clar cu privire la aceasta: „Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu! El ne-a facut, ai lui suntem: noi suntem poporul lui şi turma păşunei lui. Intraţi cu laude pe porţile lui, intraţi cu cântări in curţile lui! Lăudaţi-l şi binecuvântaţi-i numele. Căci Domnul este bun; bunătatea lui ţine in veci, şi credincioşia lui din neam in neam." (Psalm 100 : 3-5) „Frumos este să lăudăm pe Domnul, şi să marim numele tău Prea Inalte." (Psalm 92 : 1) „Da, cei neprihăniţi vor lauda numele tău, oamenii fără prihană vor locui inaintea ta." Psalm 140 : 13.

Adam insa nu a fost mulţumitor pentru toate acelea ce a primit din mâna indurată a Creatorului mare. Când a venit proba asupra lui, in loc de iubire, a dovedit egoism (iubire de sine). Dacă ar fi lucrat iubire, atunci ar fi dovedit aceasta prin ascultarea sa. Adam a fost nerecunoscător faţă de Dumnezeu şi aceasta inseamnă una cu aceia, că în purtarea lui s'a dovedit neiubitor şi nepretenos faţă de Dumnezeu. A iubi pe cineva inseamnă să fim pentru totdeauna pretenul celui iubit. (Proverbe 17 : 17) Cele intâmplate in Eden dovedesc, că concluziile aceastea sunt drepte, şi că Adam nu s'a dovedit ca pretenul lui Dumnezeu.

In inţelesul cuvintelor, Dumnezeu a spus următoarele lui Adam: Pământul acesta l-am făcut pentru tine. Eu te-am creat pe tine şi te-am aşezat in Eden, in grădina aceasta măreaţă. Foloseşte-te de frumseţea ei minunată. Te fac de ingrijitorul gradinii. Am creat o femeie şi ţi-am dat-o de tovărăşă. Ţi-am dat stăpânirea peste pământ. Toate lucrurile din locul acesta minunat sunt ale tale. Foloseşte-le spre bucuria şi desfătarea ta. Toate, inafara de o singură excepţie, şi acesta este pomul cunoştinţei binelui şi a raului; depe acesta să nu mânânci; pentrucă in ziua, in care mânnâci din el, negreşit că vei muri.

In comparaţie cu toate acelea ce Dumnezeu a facut pentru Adam, aceasta a fost numai o foarte mică pretenţie a lui Dumnezeu faţă de Adam. Porunca aceasta a fost potrivită, ca să examineze pe Adam, că oare faţă de marele său Creator şi Binefăcător va arăta iubire sau egoism.

Lucifer era supraveghetorul omului. Ca fiinţă spirituală era nevăzut pentru oameni; insă a vorbit cu oamenii. Lucifer a inceput să fie plin de mândrie şi lăcomie, şi aceasta a născut in el dorinţa, ca sa fie asemenea Celui Prea Inalt, si ca sa posada o impărăţie proprie. (Isaia 14 : 13, 14, Ezechil 28 : 13–18) Dorul său de mărire s'a concentrat asupra faptului ca să stăpânească omul, şi ca sa-l aducă acolo, ca in loc de Dumnezeu, sa i se inchine lui, anume lui Lucifer, şi aceasta numai aşa a putut-o face, că a instreinat simţemintele omului dela Dumnezeu. El s'a folosit de şerpe, ca prin el sa vorbească cu oamenii. Prin unealta sa s'a apropiat de Eva, şi a agrăit-o ca sa creadă, că Dumnezeu a minţit ei şi lui Adam şi ca a reţinut dela ei ceva, ce trebuia să posadă. Eva a zis lui Lucifer: „Despre rodul pomului din mijlocul gradinii Dumnezeu a zis: Să nu mâncaţi din el, şi nici sa nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi." (1. Moise 3 : 3) La aceasta a răspuns Lucifer: „Hotarât ca nu veţi muri: dar Dumnezeu ştie, că in ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi raul." 1. Moise 3 : 4, 5.

Eva a văzut, ca fructul era bun de mâncare, o plăcere pentru ochi şi mult de dorit, şi luând fructul a mâncat din el călcând astfel porunca lui Dumnezeu. Nu se pare că Adam ar fi fost prezent la convorbirea dintre Eva şi şarpe. Este mult mai logic să credem, că imediat la intâlnire Eva i-a povestit despre convorbire. Probabil aşa a vorbit catre el: Parintele nostru nu ne-a spus adevărul, Adame. Lucifer mi-a dovedit aceasta prin şarpe, şi iată despre aceasta m'am convins şi eu; pentrucă am mâncat din fruct. Găsesc că este minunat de bun. Nu mi-a făcut nici un rău, cum vezi tu şi acuma trăesc.

Dacă Adam ar fi dovedit iubire față de Dumnezeu, atunci ar fi spus Evei: Nu, Părintele meu nu este mincinos. El nu poate să fie mincinos. Pentruce să mintească? Uite la pământul acesta minunat pe care l-a creat, și grădina aceasta minunată de frumoasă, pe care ne-a dăruit-o de locuință. El ne-a creat pe noi și ne-a așezat aici, ca să-l reprezentăm. Toate lucrurile aceste binecuvântate ni le-a dat spre bucuria noastră veșnică, numai dacă ascultăm de el. Totuși ne-a spus, ca sa nu mâncăm din fructul acela, și trebuie că are ceva motiv intemeiat pentrucă ne-a oprit ca să mâncam din el. Pentruce să ne îndoim de el barem o clipă? El și a dovedit iubirea cea mare față de noi, și acuma noi trebuie să ne dovedim iubirea față de el. Putem fi încredințați, că va îngadui să mâncăm depe pomul acela, dacă va vedea de bine.

Daca Adam ar fi ales o astfel de cale și Eva s'ar fi căit de fapte ei și ar fi căutat iertare la Iehova, atunci era cu putință că Dumnezeu ar fi deschis o cale pentru ea ca să se curățească. El a dat porunca lui Adam, și Adam a făcut-o cunoscut și Evei. Adam era capul și partea cea mai mare a răspunderii era pe el; și deoarece Eva era o parte a lui, el era răspunzător pentru faptele ei. Dacă ar fi in reprins toate posibilitățile cu putință ca sá aducă la loc fapte ilegală a Evei, fără indoială rezultatul ar fi fost alta. Adam a apucat asemenea calea aceia opusă. Disprețuind cu totul legea lui Dumnezeu, a Părintelui său milos, a ascultat de indrumarea soției sale.

Din timpul acela și până in zilele de azi, fiecare bărbat, care a cedat influenței unei femei, impotriva rațiunei sale și a glasului conștiinței sale, a ajuns in greutăți și in nenorocire. Pentru bărbați a fost din cale afară de greu ca sá invețe lecția aceasta, ce se datorește in mare parte faptului, că au disprețuit cuvântului Dumnezeu. Adam a cedat influenței soției sale și cu voia a călcat legea lui Dumnezeu, prin faptul că a mâncat din fructul care era oprit.

S'a exprimat cugetul, că iubirea lui cea mare prețuind cu totul legea lui Dumnezeu, Părintelui calce legea lui Dumnezeu, și că aceasta poate să-l desvoinovățească intr'o măsură oareșcare. Dar iubit-o Adam pe nevastă-sa? Nu, nu a iubit-o! Dacă un bărbat iubește in adevăr soția sa, atunci se ingrijește de ea și caută sá pă ească interesele ei. Dacă Adam in adevăr ar fi iubit pe soția sa, așa i-ar fi vorbit: „Tu ai săvârșit o nedreptate mare, Eva. Vino sá căută față Părintelui nostru și ca să-l rugăm să te curățească de păcatul tău mare!" Lipsa de iubire a lui Adam față de Dumnezeu, precum și față de soția sa, și pofta lui egoistă l-au dus acolo, ca să calce legea lui Dumnezeu. Fapta și purtarea lui dovedesc, cá așa a socotit: Dacă Eva trebuie să moară, atunci voi fi lipsit de ea, și fără de ea nu pot să gust plăcerea și bucuria aceia in grădina aceasta minuntă, și eu nu vreau sá mă despărțesc de ea. Deci doresc ca impreună cu ea sá mă impărtășesc de aceiaș soartă.

La aceasta Adam a fost condus de egoism. El a preferat mai bine ca sá meargă la cerșit cu Eva, decât sá rămână prinț și in armonie cu Dumnezeul său mare și iubitor. El a ales calea iubirei de sine și nu calea dreptății. El s'a arătat nemulțumitor față de Dumnezeu pentru toate câte a primit din mâna sa indurată.

Adam era nerecunoscător și iubitor de sine, și prin fapta lui a dovedit că nu era pretenul lui Dumnezeu El a fost instreinat pe nedrept și prin fapta lui nelegiuită dela Dumnezeu, așa incât nu multă vreme a putut sá mai stea in prezența lui Iehova. Numai cel drept poate sá stea in fața lui Dumnezeu. Psalm 140 : 13.

Conștiința este aceia insușire a priceperei, care face in stare creatura, ca sá observe sau sá simțească lămurit, dacă o procedură oareșcare intreprinsă este dreaptă sau nedreaptă. Romani 2 : 15; 2. Corinteni 1 : 12; 1. Petru 3 : 16) Inainte ce omul a mâncat din fructul oprit, a știut, că păcătuește, deoarece Dumnezeu așa i-a declarat. (1. Moise 2 : 17) El aștiut dinainte și aceia, cá el și soția lui erau goi, insă nu le-a fost rușine. 1. Moise 2 : 25.

Dupăce Adam și Eva au pășit pe calea, ca călcând legea sá mănânce din fructul oprit, au observat și au ințeles lămurit, cá au făcut rău, și cunoștința goliciunei lor le-a dovedit, cá au săvârșit o fărădelege. Conștiința lor le-a mustrat. Ei au căutat sá-și acopere golociunea. Ei au fost cuprinși de frică și s'au ascuns. Natural cá au avut deja conștiință inainte de săvârșirea faptei lor, insă insușirea aceasta a lor numai după păcatul lor a inceput sá le muncească cugetele.

Ei insa nu au arătat căință pentru fapta lor nemulțumitoare, și de purtarea lor răzvrătită. Au cusut laolaltă frunze de smochin, și și-au acoperit goliciunea. Acoperirea goliciunei lor nu dovedește cá s'ar fi ridcat la un grad mai inalt de cultură, ci fapta lor dovedește cá conștiința lor i-a judecat ca pe niște criminali. (1. Moise 3 : 7–10) Ei au arătat frică, ce este numai o dovadá pe maideparte, cá conștiința lor i-a mustrat, și cá ei au știut, cá trebuie sá fie vinovați in ochii lui Dumnezeu.

Preoțimea a amintit ocazional, cá Adam și Eva s'au impreunat in mod sexual, și cá călcarea legii lui Dumnezeu zace in aceasta. O astfel de concluzie este mai mult decât nebunie. Sfânta Scriptură arată lămurit, cá nu aceasta este ce au făcut, Ea arată clar de tot, cá Dumnezeu le-a interezis ca sá mănânce din fructul acela anumit, și cá purtarea lor contrară era fărădelegea, deoarece aceasta a insemnat răscoală și necredincioșie față de Dumnezeu.

(W. T. din 15 Februarie 1932)

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 15 Iunie 1932

Lăudați-vă cu numele lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! — Psalm 105 : 3.

„Servul" știe, că el stă sub îngrijirea și paza Celui Prea Inalt, și că Dumnezeu i-a promis, ca lucrul bun pe care l'a început în el să-l și sfârșească, și deaceea preamărește pe Domnul și se laudă în puterea lui Dumnezeu. În prezența celor puternici ai pământului nu este încurcat, deoarece el nu caută favorul lor, favorul oamenilor pentru el n'are valoare. În prezența oamenilor neînsemnați nu se înalță în cugetele sau în inima lui; deoarece el știe să prețuiască fapta, că totul ce posedă este un dar de milă al lui Dumnezeu, și că el atârna întru toate de Dumnezeu. El nu se flămânzește cu aceea, ca el ar fi învățat adevărul la picioarele vreunui om proeminent, nici nu dă cinste și laudă acelei creaturi, care i-a adus adevărul, deoarece el știe, că toată cinstea și toată lauda pentru adevăr se cuvin lui Iehova, și deaceea pentru serv este o plăcere, ca să laude incontinuu numele lui lui Iehova. — W. 1. 5. 31.

Mercuri 22 Iunie 1932

Așa vorbește Domnul, Iehova: Eu însumi voi lua o ramurea din vârful unui cedru mare, și o voi pune la pământ. Voi rupe din vârful ramurilor lui o mlădiță fragedă, și o voi sădi pe un munte înalt și ridicat. — Ezechiel 17 : 22.

Mlădița cea mai înaltă amintită în această profeție este Isus, fragedă, nouă și verde, și prin urmare plină de viață. „O odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un vlăstar va da din rădăcinile lui." (Isaia 11 : 1) Muntele Sion înfățișează simbolic vârful organizațiuni lui Dumnezeu, și acolo pe muntele Sion „pe un munte înalt și ridicat" a „sădit" Dumnezeu pe Domnul Isus. Acestuia îi este dată acuma întâietate peste toate lucrurile. (Coloseni 1 : 18) Noul cedru este familia Regelui Iehova, împărăția cerului; și Isus Cristos este regele de drept al pământului și capul împărăției. Martori lui Iehova vestesc acuma cu glas tare acest adevăr. — R. I. 229, 230.

Mercuri 29 Iunie 1932

Ți-ar cunoaște atunci vrăjmași numele, și ar tremura neamurile înaintea ta! — Isaia 64 : 2.

Este în armonie cu voința lui Dumnezeu, că rămășița se roagă pentru nimicirea dușmanilor lui Dumnezeu, ca prin aceasta numele Celui Prea Inalt să fie lăudat și să fie înălțat pe întreg pământul. Niciunul din rămășița să nu permită, ca mânia să intre în inima sa, nici macar împotriva celor mai nelegiuți. Răsbunarea aparține Domnului Dumnezeu, el va răsplăti; răsbunarea sa și-o exercită cu dreptate și spre justificarea numelui său. Rămășița are privilegiul, ca să steie pe partea lui Iehova și cu puțin timp înainte și în decursul justificări numelui lui Dumnezeu să vestească lauda sa. Deoarece rămășița execută aceasta cu credincioșie și mărturia despre împărație o dă conștiincios, dușmanul încearcă să o nimicească. Rămășița se roagă cu drept pentru nimicirea dușmanului, ca astfel numele lui Iehova să fie justificat. — W. 1. 8. 31.

Mercuri 6 Iulie 1932

Voi deosebi dintre voi pe cei îndărătnici și pe ceice numi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care sunt străini, dar nu vor merge iarăși în țara lui Izrael. Și veți ști că eu sunt Iehova. — Ezechiel 20 : 38.

Poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ era după eliberarea lui în anul 1919 în decursul a trei „timpuri" și jumătate sau 1260 de zile într'o stare de pustietate. (Apocalips 12 : 6 14) În acel timp, pe când poporul de legământ al lui Dumnezeu a umblat în stare de pustietate, a vorbit în credincioșia lui poporului său la inima, ca să recunoască serviciul împărăției, care curând după aceea s'a început și încă tot mai înaintează, și să se pregătească să-l facă. Aceasta a adus pe rămășița la Domnul și ca o clasă pentru sine însuș laolaltă; însă în acelaș timp a învârtoșat inimile celor îndărătnici și în sfârșit i-a despărțit de către poporul credincios al lui Dumnezeu. Acestor rebeli, declară Dumnezeu, nu trebuie să li se permita să vină „în țară", adecă nu trebuie să aibă parte la binecuvântările spirituale, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru rămășița sa. — R. I. 261, 262.

Mercuri 13 Iulie 1932

Iehova este păstorul meu: . . . el mă conduce pe cărări drepte, din pricina numelui său. — Psalm 23 : 1. 3.

Dela venirea Domnului la templul său aceia, cari au fost aduși în templu și au fost luminați, au văzut fapta și au prețuit-o așa cum se cuvine, că turma favorită a lui Dumnezeu n'a fost aleasă din cauza unui merit deosebit pe care-l posedă, ci că chemarea și alegerea s'a făcut în primul rând din cauza marelui nume al lui Iehova. Cărările dreptăți sunt acelea, pe cari merge „servul", în timp ce este îmbrăcat cu mantia dreptăți, care simbolizează adeverirea recunoscută de Dumnezeu. Aceasta corespunde „cărări dreptăți", pe care lumina lui Dumnezeu strălucește cu claritate mereu crescânda. (Proverbe 4 : 18) Cei cari iubesc pe Dumnezeu cu o devotațiune deplină și neegoistă, merg pe aceasta cărare. Pentru numele său îi conduce acolo marele păstor. — W. 15. 2. 31.

Editor: M. C. Harbeck, 39 Allmendstr., Berna. — Tipărit: M. C. Harbeck, Berna.